

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányain evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen nagy és nemes küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

A LEGESLEGFŐBB JÓ

5

A LEGESLEGFŐBB JÓ

„Aki szomjazik – kiált fel, - jöjjön énhozzám és igyék.” Boldogságot, vigasztalást, szentséget, békét szomjazik? Mindegy ... „Meg ne háborodjék szívetek; békességet hagyok nektek; békességet, minőt a világ nem adhat; békességet, mely minden érzelmet felülmúl.” Íme, mily szeretet jele, hogy Krisztus önmagát adta!

(Tóth Tihamér: Hirdessétek az Evangéliumot – részlet)

Vianney Szent János és az Oltáriszentség

Mindazok, akik abban a szerencsében részesülhettek, hogy az Ars-i plébános, Vianney Szent János miséjén jelen lehettek, észrevették azt az átalakulást, amely egész lényét megváltoztatta. S ennek annyira tudatában volt, hogy az árvaházi leányoknak azt ajánlotta, ne tekintsenek a miséző papra. Amikor ő, a hit angyala misézett, „szeme tűzben égett és arca lángba borult”. „Ministrálás közben megfigyeltem – mondta André Trève –, hogy magatartása az elragadtatás összes ismertetőjeleit magán hordja. Az emberek ösztönösen figyelték a lábát, vajon érinti-e még a földet.”

Bevallotta, hogy az eucharisztikus színek elegendő táplálékot nyújtanak neki, mint ez több más szent életében előfordult. „Ó, milyen éhes lettem mise közben – mondta egy alkalommal Catherine Lassagne-nak –, amikor az áldozás ideje elérkezett, így szóltam az Üdvözítőhöz: »Istenem, tápláld testemet és lelkemet!« Éhségem ezzel teljesen eltűnt.” „Eljön az az idő – mondta egy pap –, amikor az ars-i plébános csak az Oltáriszentséggel táplálkozik majd.”

Szentünknek voltak-e mise közben látomásai? Láthatta-e Krisztust emberi alakjában? Toccanier szerint „Ars-ban az volt az általános vélemény, hogy az Oltáriszentségben Vianney az Úr érzékelhető jelenlétének is örvendett”. „Az átváltoztatás után, amikor Urunkat ujjaim között tartom, teljesen megfeledekzem magamról” – vallotta a Szent. Mindez pontosabb megfogalmazással: „Amikor mise közben a mi Urunk jelen van az oltáron, s amint az ember a bűnösök érdekében könyörög Hozzá, az Úr a világosság sugarait veti rájuk, hogy felfedje nyomorúságukat s hogy megtérítse őket”. „Várjon, majd a

szentmise után!” – szolt az ars-i plébános azoknak, akik már korán reggel tanácsot kértek tőle; – mintha arra várt volna, hogy szentmise közben kapja meg az isteni sugallatokat. Ilyen módon adta tudomására egy Rive-de-Gier-ből való fiatal leánynak, a későbbi Marie-Gabrielle nővérnek, hogy a szerzetesi életre hivatott. „Leányom – mondta átszellemült arckifejezéssel –, milyen boldog lehetsz, Urunk menyasszonyának választott!” Amikor az egyik napon katekézis után állva megette kis ebédjét, azt hitte, hogy magában van, holott Jeanne Chanay éppen a konyhába lépett. Így sóhajtott fel: „vasárnap óta nem láttam a jó Istent!” Hirtelen összerezsent, amikor Chanay megkérdezte tőle: „Vasárnap ezek szerint látta Öt?” Vianney röstellkedett, hogy elárulta magát és nem válaszolt a kérdésre.

1850 körül az egyik délelőtti tanítás közben ezt mondta: „Nézzétek, mi mindannyian földhöz kötöttek vagyunk és hitünk úgy mutatja be az Istent, mintha a tengeren túl tartózkodna. Ha hitünk eleven volna, az Oltáriszentségben bizonyára látnánk őt. Vannak papok, akik mise közben mindig látják az Istent”.

(Trochu: Az arsi plébános)

Egy kis fehér ostya

Támolygó, küzdő, erőtlén lelkünk mily égetően rászorulna, hogy ne csak egy pünkösdi legyen egy esztendőben!

Pünkösdi a vigasztaló, erősítő, bátorító Szentlélek ünnepe, amikor lejött hozzánk a Szentlélek-Isten és rettegő, ingadozó bátortalanságunkra ráküldte az ő lánggal lobogó tüzét, bátorságát; hogy ne féljünk hitünket megvallani, hogy ne hátráljunk meg a kísértések előtt, hogy ne engedjünk soha a bűnöknek. Ki mondhatja magáról, hogy ő már oly erős a jóban, annyira edzett a bűn ellen, hogy nincs szüksége a pünkösdi segítségre? Dehát itt van az Oltáriszentség, ahol az Úr Jézus forró szeretettel önti ki reánk a pünkösdi lelket, valahányszor csak hozzá közeledünk. Ahol maga az Úr Jézus jön be a mi hajlékunkba, hogy magamagát adja segítségül és táplálékul arra a harcra, amelyet az életben a bűn ellen mindnyájunknak meg kell vívniunk.

Minden hajnalban, amikor a felkelő nap első sugarai ráesnek a földre valamelyik részére, mélyen lent, alattunk, ahová most a felhők magasából gondolatban letekintünk, százezernyi gyertyaláng gyullad ki és átlobog-világlik a kápolnák, templomok, dómok, székesegyházak üvegablakain. Dúsan hímzett ruhába öltözött miséző papok állnak az oltárokhoz, hogy elsuttogják az Üdvözítőnek titokzatos szavait egy kis fehér ostya és az aranyos kehelybe öntött bor felett és aztán az ég felé emeljék azt a szent Testet, amelyik egykor ég és föld között kifeszített karokkal függött a Kálvárián és azt a szent Vért, amely egykor az Üdvözítő halálkínjai közt végigcsurgott a keresztfán.

És amint tovább forog a föld, egyre új, meg új földrészek kerülnek a nap sugarai elé, egyre új meg új helyeken köszönt be hajnal és egyre új, meg új kápolnában, templomokban gyúlnak ki a gyertyák, kezdődnek a szentmisék.

Mikor nálunk már delet harangoznak, mikor országunkban már vége van a szentmiséknek, Észak-Amerikában még csak hajnali 6 óra van, a szentmisék még akkor kezdődnek; máshol meg akkor van hajnali 4-3-2 óra, éjféle 12 óra. Nem múlik el egy óra, egy perc, egy pillanat a nap 24 órájából, amelyben valahol a föld hátán ne volna szentmise s a buzgó hívek nem térdelnék körül hálával, szeretettel az Üdvözítő szentséges Testét.

És mikor megkondul az Úrfelmutatást jelző harangszó, mintha ennek az ezernyi harangnak nyelve az emberiség háláját, szeretetét zúgná bele a nagy világűrbe. Száll a harang hangja végig a mezőkön, hegyeken, völgyeken, folyókon, tengereken; el a városok, falvak, el a nagy országok fölött. Ott reszket már a zöld szigetek, az égbenyúló hegycsúcsok fölött és utolsó rezzenése ott hal el az északi jeges tengerek partján, ahol egy szegényes hókunyhóban egy pár elhagyott eszkimó térdel a misszionárius pap miséje alatt.

És megindul a diadalmas harangzúgás dél felé is; elrepül az olasz és spanyol ősrégi székesegyházak fölött, el Afrikának északi partjai fölött, ahol hajdan lüktető keresztény élet virágzott, le egészen a legdélibb vidékek lakosaiig. Végigrepül a harangzúgás az óriási ten-

gerek fölött és hol itt, hol ott csendül bele az óceánjáró hajók kabinjából is egy kis mise-csengettyű ezüstös hangja.

Mindenütt a földön ugyanaz a szent cselekmény megy végbe, mindenütt ugyanaz az istentisztelet, mindenütt ugyanaz a Megváltó, Isten Fia jelenik meg, hogy értünk magát föláldozza. Ugyanaz az öröm- és hálaének a fekete négerek ajkán, kik ott hallgatják a hittérítő miséjét kezdetlegesen összetákolt sátorban, valahol egy afrikai palmaerdő közepén; ugyanaz az öröm és hála a mi templomainkban, mint abban a félig hóba temetett kápolnában, amelynek apró kis ablakai oly félénken tekintenek körül az északsarki vidék élettelen, megdermedt, fagyos hómezőin.

És ez így megy percről-percre, óráról-órára, napról-napra! Földünk állandóan benne forog ebben a titokzatos, főszegecs hálaáldozatban! Úgy tetszik, mintha az Üdvözítő mást sem csinálna, mint végigvonulna a Földünkön, úgy mint egykor, 2000 év előtt: „Atyám, őrizd meg őket a te szent nevedben, kiket nekem adtál, hogy egy legyenek, mint Te és Én egy vagyunk.”

Tóth Tihamér

A legeslegfőbb jó

Joseph Hämmerle személyes élménye alapján írja:

Midőn Padre Pio az oltárhoz lépett, már túl volt az Úr megostorozottságának és tövissel való koronázásának haláltusáján!

Teljesen kimerülten, összegörnyedve lépett fel – két társa támogatásával – az oltár lépcsőjén. Oly gyenge volt, hogy még az áldásosztásnál is tartaniuk kellett a karját. A bűnbánatnál, vérző kezével verdeste sebes mellét s imádkozott, de hogyan...?! Megrázó élmény volt. Értünk könyörgött, bűnösökért!

A Golgotánál átváltozott az arca. Szemei azt tükrözték, mintha az égben lett volna. Isten dicsőségét tükrözte (mint Mózes, mikor lejött a hegyről).

(Egy rendőrfőnök megkérdezte tőle: Ki van jelen körülötte misézés közben? Pio atya válasza ez volt: „Az egész Mennyeország!” A

kíváncsiskodó még tovább érdeklődött: És ilyenkor hol van a Szűzanya? Padre Pio csodálkozó tekintettel válaszolta: „Hol, másutt, mint Szent Fia mellett!”)

A hívek kéréseinél – kihasználva az alkalmat –, több, mint fél órán át könyörgött. A közelálló hallhatták is esedezését: „Nem, nem... hiszen megígérted...” vagy: „Igen, igen... jó, jó...”

Hogy mi zajlott le ilyenkor Pio atya lelkében, le lehetett olvasni az arcáról. Olyan volt a tekintete, mint egy „áldozati bárányé”, mert önmagát adta az „Isten Bárányához”! Odaadása nem egyszerűen szertartásosság volt, hanem valódi áldozat!

Padre Pio egyszer megvallotta, hogy Isten soha egyetlen kérését sem utasította el, melyet szentmiséjében kért! Oh, és mennyi mindent esdett ki testvéreiért, és a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Egyszer maga mondta: „A falu felől a kolostorba vezető úton több szenvedő lélek jön, mint eleven zarándok!”

Egy magas rangú katonatiszt megkérdezte tőle: Atyám, árfúrt lábain hogyan tud oly soká állni? Az atya így válaszolt: „Nem állok! A szentmise alatt keresztre vagyok feszítve Krisztussal!”

Pio atya falfehéren, félig lehunytt szemmel – mintha valami erős fénytől megvakult volna –, szinte a föld fölé emelkedve celebrálta szentmiséjét.

Teste néha teljes mozdulatlanságba dermedt, máskor elnémult egy percre anélkül, hogy a hívekről tudomást szerzett volna.

Látható módon, valami mély megrendülés kerítette hatalmába, s arcára kiült a fájdalom. Időnként szorongva oldalvást tekintett, mint aki nagyon aggódik egy (láthatatlan) személyért.

Olykor megérintette homlokát, mintha a töviskoronát igazította volna. Közben hosszú percek teltek el, a szívdobbanás-, vagy a hulló vércseppek ütemére! Hirtelen azonban, mintha átléptünk volna az örökkévalóságba, - érzékelhetően –, valami hatalmas misztérium valósult meg. A kereszt misztériuma, mely szinte kicsúszott a mért idő korlátaiból, s mindez akkor, amikor ez a meggyötört ember eggyé lett Istennel!

Mintegy az „örökkévalóság kapujában” álltunk, se itt, se ott. Fel-foghatatlanul ugyan, de az oltár az utolsó vacsora és a Kálvária színhelyévé vált egy időben, és mi részt vehettünk a Szentmisén és az áldozaton, mely most egyetlen fogalommal vált: szentmiseáldozat!

Nyugtalan, és álhatatlan lelkünk számára, túlságosan elhalványult igazság ez! Szinte mindannyian éreztük azt a – mindent átható – hálát és áhítatot, mely az Ostya megtörésénél sugárzott az oltártól, mikor a kehelybe hulló ostyadarab egyesült, mint Test és Vér, – értünk adott drága bér! Ez a feltámadás pillanata!... Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk! – esdekeltük valamennyien.

És íme, – Pio atya – ujjai közt tartja Kenyérré lett Istenét! Közben keskeny vércsíkok folytak végig kezén. Vonásai egy pillanatra felengedtek, és arca örömtől vált fénylővé. Ó, hófehér Ostya, csöpp búzakenyér!

Néha mosoly is megjelent ajkain, és szelídséget tükröző szemei végtelenül gyengéden simogatták az elrejtett Édes Üdvözítőt! Az atyának olyan volt a tekintete, mint aki keresztül lát a „látszaton”.

Maga Pio atya írta egy levelében: Valahányszor a legeslegjobb Jó birtokában vagyok (Eucharisztia), olyan méreteket ölt bennem a boldogság, hogy már kérem kell Jézust: elég, ezt már alig tudom kibírni!

Amikor az atya – vérző, remegő kézzel – felmutatta Isten Bárányát: Íme...! Az embereken végigfutott a megrendültség. Sokak elszoruló torkán kiszüremkedett a könyörgés: Uram, irgalmazz..., és újabb könnyek tolultak a szemekbe. Szinte érezni lehetett, hogy a halált legyőző Emberfia dicsőségétől megrendült az egész teremtett világ..., és csend, döbrent, hálatalt csend honolt a templomban.

Mi csak álltunk – akár csak a vakok –, úgy álltunk a „látó” körül!

Most már érthető, hogy miért vonzza Padre Pio miséje a tömegeket, nem törődve, az ezt meg nem tapasztalt, öntelt, távolról gáncsokodókkal! A kritikusok, kik azt állítják, hogy „egy a Szentmise!” azt válaszolhatjuk: bizony igaz, az áldozat és a kegyelem értéke szerint valóban! De sajnos nem a közáhitat, és a személyes megérintettségek mértéke szerint!

Legnagyobb kincsünk

*Mane nobiscum, quoniam advesperascit.
Maradj velünk, mert esteledik (Luk. 24.29).*

Az emmauszi tanítványok szíve gerjedezik, megindul, megvilágosodik az útközben hozzájuk csatlakozó isteni idegen társalgásától.

Az „idegen” távozni akar, de visszatartják: „*Maradj velünk, mert esteledik.*” Nem tudtak betelni az Úr szavával: érezték, hogy ha Őt elveszítik, mindenüket elveszítik.

Napjainkban is ugyancsak elmondhatjuk: Ó maradj velünk, Uram; Nélküled „lemenőben a nap,” és félelmetes éj borul ránk!

Valóban, az Oltáriszentség a világ legnagyobb kincse, Oltáriszentség nélkül élni – a legnagyobb szerencsétlenségünk volna.

Igen, Jézus a legnagyobb kincsünk. – „Vele egyetemben jött minden jó nekem” – mondja a Bölcsesség könyve (7,11). Szent Pál pedig azt írja: „Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk mindnyájunkért, miképp ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk” (Róm. 8,32)?

Valóban, amije volt és ami volt, azt mind nekünk adta; többet nem adhatott; *Omne quod habet, omne quod est, dedit nobis; plus dare non potuit,* – mondja szent Ágoston.

A szentségi Jézussal jött a világra a világosság. Az Oltáriszentségben kapjuk az erősek kenyerét, a vándorok útravalóját; Illés kenyere, amelynek erejével eljuthatunk az Úr szent hegyéig; ez az a manna, amely megkönnyíti a pusztai vándorlás terhét.

Jézusban vigasztalást és nyugalmat nyerünk fáradságainkban, lelki nehézségeinkben és szívbéli gyötrelmeinkben.

Az Oltáriszentség bajainkra orvosság, új adósságaink törlesztésére váltságdíj; bűneinkkel nap-nap mellett új adósságokat veszünk magunkra az isteni igazságossággal szemben, az Úr Jézus tehát minden reggel feláldozza magát – engesztelő áldozat gyanánt a világ bűneiért.

De biztosak lehetünk-e abban, hogy ez a minden javak fölött álló kincs mindig megmarad számunkra?

Jézus Krisztus megígérte, hogy a világ végéig Egyházával marad. De egy népnek vagy egyénnek sem tett külön ígéretet. Akkor fog velünk maradni, ha szent személyét tisztelettel és szeretettel tudjuk körülvenni. A föltétel tehát egészen világos.

A *tiszteletre* – Jézus Krisztusnak joga van. Meg is kívánja, hisz Királyunk és Üdvözítőnk. Ővé a tisztelet minden más tisztelet fölött: a tisztelet legmagasabb foka, az imádás; megilleti a nyilvános tisztelet is, hiszen népe vagyunk.

Az áldozattá lett Bárány jelenlétében arcra borulnak a mennyei seregek. Itt a földön is születésekor angyalok imádták, nyilvános élete folyamán a néptömeg, föltámadása után az apostolok borultak imádatlálába elé. Népek és királyok jöttek el imáadására.

Vajon az Oltáriszentségben, ahol megsokszorozza áldozatait, ahol sokkal mélyebben megalázza magát, nem illeti meg még nagyobb tisztelet?

Ővé az ünnepélyes istentisztelet: Ővé istentiszteletünk pompája, szépsége és gazdagsága. A mózesi istentiszteletnek legapróbb részleteit is megszabta Isten, – pedig az csak előkép volt! A hívő századok úgy érezték, hogy sohasem tudnak eleget tenni az Oltáriszentség tiszteletére: erről tanúskodik a sok fölséges bazilika, régi szent edények és egyházi ruhák, amelyek a művészetnek és pompának mind-megannyi remekei.

A hit alkotta e csodákat; a nyilvános istentisztelet, a Jézusnak nyújtott tisztelet a népek hitének fokmérője és erényének külső kifejezője.

Tiszteljük hát a szentségi Jézust, megérdemli és joga van hozzá.

De Jézus nem elégedhetik meg e külső tisztelettel. Szeretetlen nyilvánuló tiszteletet kíván: belső odaadásunkat, értelmünk meghódolását és pedig nem csak bensőnkbe zárva, hanem külsőleg is kifejezve. A szülők közelében élő jó fiú kedves és gyöngéd figyelmessége kifelé is meglátszik; nehezére esik tőlük távol lenni, vissza kívánczik hozzájuk; szükségükben azonnal mellettük terem, első

jelre hazarepül, lehetőleg vágyaikat is ellessi; mindenre kész, csak-hogy örömet szerezhesen jó atyjának és jó anyjának. Íme, ilyen a szeretet természetes külső megnyilvánulása.

Ugyanilyen szeretetben nyilvánuló tiszteletet kíván Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Aki Jézust szereti, keresi az Oltáriszentséget, szívesen beszél Róla, nem tud meglenni Jézus nélkül, állandóan Feléje törekszik: minden cselekedetét, szívének minden gyönyörűségét, minden örömét és vigasztalását Neki ajánlja; mindenből csokrot köt a szentségi Jézus számára.

Íme, ilyen áron tarthatjuk magunk közt a legméltóságosabb Oltáriszentséget; – a legnagyobb veszteség volna az Oltáriszentség elvesztése.

Ha a nap lenyugszik, sötétség borul ránk; ha nem süt a nap, lehül a levegő.

Amely szívből az Oltáriszentség szeretete kialszik, abból kivész a hit, beáll a közömbösség. És a léleknek ebben az éjszakájában, mint zsákmányra leső fenevadak, úgy törnek elő a bűnös hajlamok. Ó ez a legnagyobb szerencsétlenség. Ki is tudna életet önteni olyan fagyos szívbe, amelyet már az Oltáriszentség sem bír felmelegíteni?

És amint az egyes emberekkel, ugyanúgy jár el Jézus a népekkel is.

Már nem szeretik, nem becsülik és nem ismerik; elhagyják, sőt megvetik. – Mit keresne olyan országban a király, ahol alattvalói elpártolnak tőle?

Jézus is eltávozik – és jobb népet keres magának.

Mily szomorú látvány ez a Jézustól való elpártolás!

Valaha az utolsó vacsora termében szentségház volt. Ma a vacsora terme török mecset. Nem maradt ott igazi imádója, mit is csinálna ott Jézus?

Elhagyta Egyiptomot és Afrikát is, pedig valamikor a szentek klasszikus hazája volt, buzgó remeték és szerzetesek serege lakta; amióta nincs már ott Oltáriszentség, pusztulás uralkodik. De biztosak lehetünk benne, hogy Jézus legutolsónak hagyta el helyét; csak akkor, amikor már egy imádót sem talált.

Ez a pusztító felhő a mi Európánkba is ájtött. Kiüldözték Jézust templomaiból, megszenteltelenítették oltárain: azért nem tért vissza többé.

A mi Franciaországunk is szomorúan látta, mint csökken hite és szeretete az Oltáriszentség iránt; mennyi templomot szolgáltatott ki eretnekeknek, pedig azelőtt Jézusnak buzgó imádói látogatták. Amikor kialudt szeretetünk, – nem is tért vissza többé.

Elszomorító látvány, hogy milyen sok városban nem törődnek a szentségi Jézussal; egészen magára hagyják. Falvainkban pedig bezárják a templomot: félnek a tolvajoktól, meg aztán úgy se tér oda be soha senki. Hát lehetséges ez? El akarjuk mi is veszíteni az Oltáriszentséget?

Ne feledjük: ha Jézus eltávozik, vérpad, üldözés, barbárság tér vissza helyette.

Ki fogja hát elhárítani ezt a csapást?

Ó Uram, maradj velünk! Hűségem imádóid akarunk lenni. Inkább jöjjön számkivetés, koldusnyomorúság, vagy halál, csak Tőled meg ne fosszanak bennünket!

Ó ne büntess bennünket azzal, hogy eltávozol szereteted szentélyéből.

Uram, maradj, ó igen, maradj velünk, mert már esteledik és Nálad nélkül ránk borul az éjszaka: *Mane nobiscum, Domine, quoniam advesperascit.*

(Szent Eymard Julián 1811-ben született Franciaországban, ahol 1834-től haláláig, 1868-ig papként, rendalapítóként, az Oltáriszentség igen nagy tisztelőjeként tevékenykedett, az arsi plébános jó barátjaként, sok viszontagság és igen sok lelki gyümölcs kíséretében – a szerkesztő.)

Szent Eymard Julián

Tartalom

Bevezetés	3
A szentségimádásról.	5
<i>Bevezetés helyett</i>	5
<i>Isteni erő és végtelen irgalom</i>	17
<i>Alapfogalmak tisztázása</i>	21
Az Oltáriszentségről szóló tanítás	23
<i>Az Oltáriszentség</i>	26
<i>Égből szállott szent Kenyér</i>	27
<i>Az Oltáriszentségről</i>	28
<i>Vianney Szent János és az Oltáriszentség</i>	34
<i>Egy kis fehér ostya</i>	35
<i>A legeslegfőbb jó</i>	37
<i>Legnagyobb kincsünk</i>	40
<i>Mit jelent számomra a legméltóságosabb Oltáriszentség?</i>	49
<i>Jézussal való találkozás</i>	51
<i>A szentmise értékei</i>	53
<i>Az Édes Jézus</i>	54
<i>Ima szentáldozás előtt</i>	55
<i>Ima szentáldozás után</i>	56
<i>A Püspöki Szinódus tanítása az Eukarisztiáról</i>	56
<i>Az Oltáriszentséggel való találkozás</i>	59
<i>Engedjétek hozzám a gyermekeket... mert ilyeneké az Isten országa (Mk. 10,14.)</i>	61
<i>Miért nem tetszett fölébreszteni?</i>	63
<i>A Tabernákulum áthelyezése</i>	66
<i>Rendszeresen látogassuk a tabernákulumban jelenlévő Urat</i>	68
<i>Úrnapja</i>	70
<i>Jézus mindig velünk van az Eucharisztiában</i>	71

<i>Krisztus az élet teljességét kínálja fel nekünk . . . . .</i>	72
<i>Az Euhcarisztia és a nevelés . . . . .</i>	73
<i>Az Eucharisztikus Világkongresszus . . . . .</i>	75
<i>Krisztussal megvalósuló közösségünk . . . . .</i>	76
<i>Szűz Mária, az Oltáriszentség Anyja . . . . .</i>	79
<i>Az Oltáriszentség felbecsülhetetlen ajándéka. . . . .</i>	81
<i>Megmenthető az Egyház . . . . .</i>	85
<i>Anyai tabernákulum . . . . .</i>	86
<i>Váljatok Jánosokká az Oltáriszentségben rejtető Jézus számára. . . . .</i>	90
<i>Szívizommá változott Oltáriszentség . . . . .</i>	93
<i>Az Eucharisztia csodája . . . . .</i>	95
<i>A Szentostya búzából készül . . . . .</i>	97

Eddig megjelentek:

Kafarnaum
1938-ban és ma
Az Oltáriszentség és Jézus Szíve
A szentáldozás
A legeslegfőbb jó

Következő szám:

Az Eucharisztia és az Egyház